

PRAMÍNEK VLASŮ

Jaroslav Strakoš

PRAMÍNEK VLASŮ

Jaroslav Strakoš

I. MRAZIVÉ LETNÍ ODPOLEDNE

Již téměř tři roky uplynuly od chvíle, kdy se nad manželstvím Romana a Radky Majerových zatáhly černé mraky. Když toto temné údobí pominulo a jejich vztahy se narovnaly, nic nenasvědčovalo tomu, že by v blízkém časovém horizontu mohla jejich manželství zasáhnout další vlna nesouladu. Sám Roman Majer hodnotil jejich současné vztahy za lepší, nežli byly před zmíněnou krizí. Dbal na to, aby jejich manželství neupadlo do dřívějšího stereotypu. Snažil se vymýšlet společný program i na relativně dlouhou dobu dopředu. Za ty tři obrozené roky společného života možná navštívili více společenských akcí, nežli předtím za celou dobu trvání jejich společné životní cesty. Ať už to byly výstavy, koncerty, divadelní představení, případně i auto výlety, spojené s pěší turistikou. Pokud to bylo možné, kladl důraz na to, aby se do těchto aktivit co nejvíce zapojoval i jejich, toho času již třináctiletý, syn Michal.

Ten poněkud citově strádal poté, když ze společného bydlení pár měsíců po dovršení 18 let věku odešla jeho nevlastní sestra Monika. Se svým snoubencem Pavlem, který již před rokem ukončil studium informatiky, si našli byt v lukrativní čtvrti Karlových Varů. Vysoké nájemné si mohli dovolit s ohledem na platové ohodnocení Pavla na pozici programátora v nadnárodní IT firmě, pro kterou pracoval již během studií.

Vzniklou pozici jedináčka se Michalovi oba rodiče snažili kompenzovat vytvořením podmínek, aby si do bytu mohl zvat

kamarády na oslavu svých narozenin, případně i při jiných příležitostech. To se mu vracelo v podobě pozvání na obdobné akce svých spolužáků. Další skupinu kamarádů měl na vesnici u babičky a dědečka Zachových, rodičů Radky, kde rád trávil některé víkendy a také část prázdnin.

Naprosto změněná finanční situace v důsledku dědictví Romana Majera po anglickém strýci v přepočtu ve výši necelých 15 milionů korun mu umožňovala uskutečnit nákladné rodinné dovolené, o kterých dříve mohl jen snít. Bylo paradoxem, že dědictví, kterým byl obdařen před těmi třemi léty, se časově prolínalo s tehdejším rozhodnutím Radky odstěhovat se do Německa za svým bývalým partnerem a otcem její dcery Moniky. Toho času movitým tenisovým trenérem Karlem Wagnerem. Svůj záměr mu oznámila v den, kdy se v advokátní kanceláři o dědictví dověděl. Sdělila mu, že tady nemíní žít jako socka v panelákovém bytě s hypotékou, aniž mu dala možnost, aby ji o náhlé změně jejich finanční situace informoval. Budiž jí ke cti, že nedlouho poté na své rozhodnutí rezignovala, aniž by v té době o nečekaném dědictví cokoliv věděla.

I společenské uplatnění obou manželů doznalo, po zažehnání manželské krize, změn. Radka byla ředitelkou prosperující realitní kanceláře, alespoň tak se nechávala titulovat. Ze strany manžela Romana to byl před těmi třemi léty dar k jejím 35 narozeninám. V souvislosti se svým tehdejším rozhodnutím odstěhovat se do Německa totiž rozvázala pracovní poměr v cestovní kanceláři a pak se styděla na stejnou pozici vrátit, i když tu možnost měla. Manžel viděl, že ji to hrozně trápí. Založil s. r. o., pronajal prostory v centru

města, které vybavil kancelářským nábytkem, a přijal jednu zaměstnankyni, která se navíc s Radkou z dřívějška znala. Poté Radku slavnostně do takto připravených prostor uvedl a svěřil jí vedení. Měla z toho obrovskou radost. Jako někdejší absolventka stavební průmyslovky měla pro toto podnikání i základní předpoklady. Na dveře své kanceláře si vzápětí pořídila cedulku *manager director*. V začátku našeho příběhu měla realitka již 12 zaměstnanců, včetně účetní a řidiče. Patrový dům v městské zástavbě pak po několika měsících Roman Majer za výhodnou cenu koupil a nechal rekonstruovat i byty v patře a v podkroví. Sám setrval na zdejším gymnáziu jako středoškolský učitel němčiny a češtiny s aprobační na výuku zeměpisu. Před začátkem prázdnin se ale nechal přemluvit Radkou a zúčastnil se výběrového řízení na pozici zástupce ředitele, které s přehledem vyhrál a od nového školního roku se měl funkce ujmout. Vymínil si však, že oficiálně se funkce ujme až od 1. 10., tedy k datu, kdy stávající zástupce ředitele bude odcházet do důchodu, v čemž mu bylo zřizovatelem vyhověno.

Dosud sice bydleli v původním panelákovém bytě 3+1, který v minulosti, jsa zatížen hypotékou, byl tím pověstným *trnem v oku* manželky Radky. Měsíc před vánočními svátky se však měli stěhovat do novostavby, necelý kilometr od současného bydlení, postavené na parcele o rozměru 10 arů. Pro návaznost příběhu nutno připomenout, že Roman Majer byl i majitelem prvorepublikové vily, kterou v den přijetí dědictví na radu advokáta doktora Mareše koupil od rozvádějících se manželů Šrámkových za cenu 6 300 000 korun. Do nově rekonstruované vily se však nenastěhovali. Zní to až

neuvěřitelně, ale ani po usmíření s Radkou se jí o koupi vily nikdy nezmínil. Sám si ani neuměl pořádně zdůvodnit proč.

Vůči té vile měl nějaký psychický blok. V těch holých, na bílo vymalovaných stěnách se od počátku necítil dobře. Tak nějak na zkoušku nechal vymalovat největší obytnou místnost vily v pastelových barvách. Jeho negativní pocity však nezmizely, a to ani po jejím vybavení nábytkem dle návrhu bytového architekta. V suterénních prostorách vily na něj dokonce padala až nesnesitelná tíseň. Jako by ta vila, kterou těsně před válkou narychlo opustila židovská rodina, která našla azyl v Anglii, zde zanechala nějaký stín smutku. Radka tu vilu znala. Již léta kolem ní chodili cestou na koupání do zatopeného lomu. Vždy se jí velmi líbila. Jako absolventka stavební průmyslovky byla v obraze a několikrát mu říkala, že byla postavena ve stylu architekta Adama Loose. Věděl, že kdyby jí řekl, že vilu koupil, měla by obrovskou radost, ale musel by se s ní do vily nastěhovat. Tomu se však chtěl vyhnout. Pokud se jedná o finance z dědictví, informoval ji pouze o části financí, které mu po nákupu vily zbyly.

Velká, krásně upravená zahrada přiléhající k vile, byla naopak oázou klidu. Zejména pak její zadní část se dvěma vzrostlými břízami, které zde byly ponechány bývalým spolumajitelem Vratislavem Šrámkem z někdejší náletové zeleně. Místo se zvukomalebným zurčením čistého potůčku, vytékajícího z blízkého borového lesa. Často do těch míst za vhodného počasí zašel a nikým a ničím nerušen si čistil mysl.

Nakonec na radu advokáta doktora Mareše, kterému se se svými pocity svěřil, vilu pronajal městu pro zřízení hudební školy za částku 40 000 Kč měsíčně, na dobu 10 let s každoročním navýšením ceny o inflaci. Předtím však nechal pozemek znovu přeměřit a větší část pozemku nechal na katastru zapsat jako samostatnou parcelu. Tuto část nechal oddělit plotem s brankou se smluvně zajištěným přístupem. Na trávníku pod břízami nechal postavit malou zateplenou dřevostavbu s podkrovím o půdorysu 5 x 5 metrů se základním nábytkem a odděleným přístěnkem pro náradí. Dokonce ji nechal napojit na 30 metrů vzdálenou kanalizaci, vodovodní síť a přívod elektřiny. Po zralé úvaze svěřil klíče od tohoto zahradního domku, s povolením jej při práci na zahradě užívat, bývalému spolumahateli vily, se kterým si časem vytvořil přátelský vztah. Vedla jej k tomu obava, že hudební škola zahradu, kterou Vratislav Šrámek v *potu tváře* vytvořil, nechá zpustnout. Tak měl záruku, že zahrada v péči muže, který ji doslova vyrval z náručí divoce rostoucích náletových dřevin, zůstane ve své podobě nadále zachována.

Nedílnou součástí manželského života je i ta intimní stránka vzájemného vztahu. Zejména u manželů středního věku pak pro řádné fungování manželství sehrává velkou roli. Nesoulad v této oblasti bývá mnohdy v té závěrečné fázi vztahu propírán i v soudních síních. Když tak někdy přemýšlel o všem možném a zamýšlel se i nad svým rodinným životem, musel konstatovat, že i milostný život s manželkou Radkou je v těch posledních třech letech jiný, pravidelnější a kvalitnější. Sám se tomu snažil vytvářet podmínky

občasnou koupí květin, pochvalou šatů, které si Radka koupila, či účesu v době, kdy přišla od kaderníka. Když mu vyprávěla o problémech v práci, snažil se ji vždy v klidu vyslechnout, případně ji pochválil, že se při řešení problému rozhodla správně. Jednou někde četl, nevzpomínal si už kde a kým to bylo vysloveno, že: „*Tyto zdvořilosti jsou v manželství předpokojem milostné přede hry*“.

Takže se zdálo, že nebe nad manželstvím 38leté Radky a 43letého Romana je bez mráčku. Stejně, jak toho dne byla skutečná obloha, některý čtvrtek měsíce srpna. Když se ráno kolem 07.30 hod. probudil, Radka už nebyla doma. Michal byl už třetí den u babičky. V kuchyni na stole byl vzkaz:

Romi, dneska přijedu až kolem šesté. Musím se statikem prohlídnout jeden barák u Plzně. On může až odpoledne. Zapomněla jsem ti to říct. Potom si uděláme hezký večer. Čau.

Co naděláme, pomyslí si. Začal usilovně přemýšlet, jak ten krásný den smysluplně prožít. Pak si vzpomněl, že už několikrát slíbil navštívit svého bývalého kolegu z gymnázia, učitele fyziky a matematiky, toho času již druhým rokem důchodce Roštu Vaculíka. Ten převážnou část roku trávil společné chvíle se svojí ženou na chatě, necelých 20 kilometrů od Týnce. Během několika následujících minut bylo vše domluveno. Bývalý kolega neskrýval v telefonátu svoji radost. Dokonce dnešní termín návštěvy navrhl spontánně sám, když mu po formálně znějícím úvodu a jeho ujistění, že opět tráví léto na chatě, oznámil, že by jej rád tento týden navštívil. Zároveň omluvil

z této návštěvy pro pracovní zaneprázdněnost manželku Radku, kterou srdečně zvala zejména paní Vaculíková, která se do telefonátu v závěru zapojila. Obě ženy se poznaly, když je i s Radkou asi před pěti léty poprvé na chatě navštívili a poté se párkrát potkaly i na nějakých společných školních akcích.

Po necelé půlhodince již ve svém Volkswagenu odjížděl z parkoviště za domem. Cílem jeho cesty byla obec Chotěšov, ležící jihozápadně od Plzně, na jejímž katastru se letní sídlo manželů Vaculíkových nacházelo. I když sám občas učil v zastoupení své mladé kolegyně Vránové, mamince dvou dětí předškolního věku, zeměpis ještě před první návštěvou chaty Vaculíkových, neměl o jmenované obci bližších informací.

Dnes již mu bylo známo, že první písemné zmínky o obci ležící na řece Radbuze pocházejí již z roku 1115 a zejména pak z období, kdy v letech 1202 – 1210 zde byl založen ženský klášter řádu Navštívení Panny Marie. Ten byl pak téměř zničen za husitských válek. Zvěsti, že husité po obsazení kláštera hromadně znásilňovali řádové sestry, se však nezakládají na pravdě. Jak z historických pramenů vyplývá, tyto opustily klášter ještě před jejich příchodem a uchýlily se do bezpečí za hradby v této době dobře opevněné Plzni.

Největší zásluhy o znovuvybudování a rozmach kláštera v letech 1666 až 1680 měl tamní probošt Norbert Kastl. Reformami císaře Josefa II. byl 22. 3. 1782 klášter zrušen. Budovy zůstaly opuštěny a následně poškozeny požárem. Později byla část pronajata opět řádu sester Navštívení Panny Marie, které zde posléze zřídily penzionát pro výchovu dívek z bohatých rodin. V roce 1925 byla na podkladě

pozemkových zákonů podstatná část majetku tehdejšími šlechtickými majitelům kláštera a přilehlých pozemků, rodu Thurn-Taxisů, zkonfiskována. Po obsazení republiky v roce 1939 byl klášter opět zrušen. Během II. světové války zde Němci ubytovali asi dvě stě totálně nasazených dívek, které pracovaly v okolních muničních továrnách. V části byl zřízen ženský starobinec, jehož chod však řádové sestry zajišťovaly. Po válce se sice na čas ke své řeholní činnosti vrátily, avšak po násilném zrušení kláštera v roce 1950 jej obsadila a využívala československá armáda. V období po roce 1991, po určitých peripetiích, byl klášterní areál převeden do majetku obce Chotěšov a přilehlé zahrady připadly Biskupství plzeňskému. Dnes je místem konání mnoha kulturních akcí.

Předchozí stručný průřez historií klášterního areálu v Chotěšově je jen malou částí přednášky, které se mu již před několika léty a v několika dalších pokračováních dostalo od paní Jany, manželky kolegy Rosti Vaculíka. V této době dosud aktivní učitelky v předmětech zeměpis a tělovýchova na Základní škole v Týnci. Při každé další návštěvě vyslechl nejen rozšíření informací o klášteře, ale i o aktivitách občanského sdružení, které se již řadu let v záchraně a zvelebení této sakrální stavby angažuje a jehož byla aktivní členkou...

Ještě nežli dorazil k cíli své cesty, si vzpomněl, že ustálená pravidla slušnosti velí, aby nepřišel na návštěvu s holýma rukama. Naštěstí dnešní benzínky oplývají sortimentem právě na tyto případy pamatující. Takže pořízení sedmičky bílého vína, bonboniéry a tří gerber s trochou zeleně, převázaných červenou stužkou, zrealizoval během několika málo minut.

Na patro postavená chata manželů Vaculíkových se nacházela na malé vyvýšenině pod lesem, asi sto metrů nad korytem řeky Radbuzy s výhledem na mlýnský náhon. Ten vedl vodu obloukem k bývalému mlýnu a posléze ji vracel zpět do hlavního koryta. Odbočovalo se k ní z úzké asfaltky na zpevněnou lesní cestu, která ho přibližně po 200 metrech pomalé jízdy přivedla až k chatě. Z tohoto místa pokračovala dále, ještě k několika sousedním, stavebně podobným rekreačním objektům.

Krátce poté již následovalo vřelé přivítání kolegy Vaculíka, který se zároveň omlouval za momentální nepřítomnost své manželky Jany. Tu dle jeho informace zlákala nejenom stoupající rtuť teploměru, ale zejména přemlouvání sousedky z vedlejší chaty k osvěžující koupeli v řece.

Oba muži se usadili na terase před chatou s nádherným výhledem na krajinu a zejména na asi dva kilometry vzdálený, impozantní areál kláštera. Po chvíli se hostitel vzdálil připravit nabídnuté pohoštění. Sotva odešel, Roman Majer spatřil na chodníčku, stoupajícím mezi břízkami k terase, dvě ženské postavy, oděné pouze ve dvoudílných plavkách v bleděmodrém odstínu s pestrými plážovými taškami s popruhem přes rameno. Skrze větve břízek se nedalo rozpoznat, zda jedna z nich je paní Jana. Chodníček se pak prudce stácel pod terasu, takže mu přicházející ženy zmizely z dohledu.

Po chvíli se však vynořily po jeho pravé ruce na opačném konci terasy ve vzdálenosti asi patnáct metrů od místa, kde seděl... Vstal, protože v jedné z žen s určitostí poznal paní Janu. Ale také druhá o pár let mladší z žen, mu nebyla zcela neznámá. Na jedné z návštěv se jak

s ní, tak s jejím manželem už setkal. Na jméno si však v této chvíli nevzpomínal. Akorát si pamatoval, že dlouhá léta hrála závodně házenou. Když byly již příchozí sotva na pět metrů od něj, neubránil se pohledu, sjíždějící obě ženy, jdoucí vedle sebe, od hlavy až k patě. Podvědomě se snažil tomu zabránit, leč nezabránil. Na jeho omluvu je možno uvést, že obě ženy, bez ohledu na svůj věk, dosud ztratily poměrně málo ze své elegance a přitažlivosti. Sportovní, štíhlé, klasicky žensky tvarované postavy, ve věku okolo padesáti let, nejsou až tak běžnou výbavou dam současné generace. Podobný odstín i střih světlých vlasů, jakož i plavek, budily dojem věku blízkých sester na letní dovolené. Celkově příznivý vizuální obraz byl u obou žen umocněn příjemně sluncem zbarvenou pletí.

Uvítání bylo stejně srdečné jako s kolegou Vaculíkem. V posledních metrech chůze paní Jana poněkud zrychlila krok. Podáním ruky a širokým úsměvem mu vyšla v ústrety. Byl si vědom, že žena, podávající mu ruku, jeho předchozí poněkud vtíravý pohled zachytila. Což jej poněkud zneklidnilo. Pod vlivem tohoto zjištění zareagoval po delší době i jeho vnitřní hlas: „Smilníku.“ Ten se v jeho mysli někdy, za různých situací, ozýval, občas ve dvou verzích. Zrovna jako právě teď: „Snad se toho až tolik nestalo,“ oponoval druhý vnitřní hlas, kterým byla spíše v jeho myšlenkových pochodech vygenerovaná sebeobhajoba.

Hluboký oční kontakt a poměrně silný stisk její dlaně jej však přesvědčil, že jeho sjíždějící pohled u manželky bývalého kolegy nevyvolal pohoršení. Stejně tak jako u její chatarské sousedky a přítelkyně Vlasty Králové, jak se mu při podání ruky připomenula.

Manželství jeho bývalého kolegy a přítele Rostislava Vaculíka bylo poněkud věkově nesourodé. Paní Vlasta byla o 14 let mladší nežli její manžel. Stejně jako Roman Majer, se Vaculík ženil až po třicítce. Ve svých 65 letech však vypadal velmi zachovale, takže věkový rozdíl mezi manžely nebyl až tak patrný. To si uvědomil právě ve chvíli, kdy Vaculík přicházel zpět na terasu s občerstvením. Vysoká postava, bílé tričko a béžové kraťasy byly v kontrastu s opálenou pletí. Téměř bílé, ale dosud husté vlasy, byly sluncem částečně vyšisované do nažloutlého odstínu. Tento letní odstín mu však velmi slušel a vizuálně jej omlazoval. Spolu se svojí manželkou by byli vhodnými kandidáty na reklamní klipy propagující vitamínové přípravky pro udržení tělesné svěžesti i ve vyšším věku.

Těch následujících pět hodin, které ve společnosti manželů Vaculíkových a posléze i sousedů Králových, které ke společnému posezení po vzájemné domluvě posléze přizvali, bylo pro Romana Majera velmi příjemně prožitým časem. Při pojídání jednohubek a chlebíčků se při společném povídání dotkli mnoha oblastí. Od kultury přes sport, zdraví a alternativní medicínu k dospívajícím, či už některým dospělým dětem. Aniž by se nějak předem dohodli, vyhýbali se tématům mající souvislost s politikou. Byli si zřejmě vědomi, že tyto otázky a odpovědi na ně bývají často příčinou rozmršek, jak v rodině, tak i mezi přáteli.

Se zájmem si vyslechl i další rozšiřující přednášku paní Jany o místním klášterním areálu a o aktivitách spolku usilující o jeho

zvelebení. Tentokrát na téma klášterních zahrad, obklopujících hlavní klášterní budovu.

Už opakovaně si vyslechl i vyprávění Rosti Vaculíka o tom, jak před těmi dvaceti pěti léty poměrně výhodně chatu koupili, protože chata byla bez přístupu k pitné vodě. Pro tu museli pár let chodit do studánky, která je asi třicet metrů pod chatou. Voda je tam vyhlášené kvality a chodí pro ni i akvaristé z širokého okolí. S nadšením pak líčil, jak si povšiml, že i v tom nejsušším létě je asi dvacet metrů nad chatou, pod malou skalkou, která zde vystupuje z půdy, pořád zelená tráva. Když opět začal tento příběh vyprávět, Majer náhodně pohlédl na paní Janu, která přivřením pravého oka a jemným pokynutím hlavy zjevně naznačovala: „Jen ho nechte!“

A tak Rošťa Vaculík se mohl dostat do fáze svého vypravování o tom, jak v tom místě začal kopat, ale jak se po vyhloubení asi třiceti centimetrů dostal na pevnou skálu. Také jak pomocí vrtačky a dlouhého vrtáku navrtával skálu a po kouskách ji odsekával sekáčem, až do hloubky 150 centimetrů a průměru jednoho metru, což mu trvalo několik dnů. Už toho chtěl nechat, protože na dně té díry byly sotva dva centimetry vody. Jednoho rána však zjistil, že ta díra, kterou ve skále vyhloubil, je plná vody. Poté, coby nadšený penzionovaný učitel fyziky, všem přítomným vysvětlil fyzikální zákony, které umožní, aby se voda dostala do chaty samospádem.

Při svém výkladu bedlivě sledoval přítomné, zda jeho výkladu věnují patřičnou pozornost. Jak zmínil, na tomto principu je založeno také příkladmo stahování vína z demižónu, kdy víno je nutno nejprve hadičkou ústy nasát a poté konec hadičky umístit níže nežli zmíněný

demižón. V případě položeného potrubí pochopitelně nelze nasát vodu ústy, ale čerpadlem, předem zalitým vodou, což neopomenul při svém výkladu se smíškem zdůraznit. Byl velmi spokojený, když lehký smíšek zazněl i od přítomných.

Stejně jak srdečně byl při příjezdu přivítán, proběhlo kolem třetí hodiny odpoledne i rozloučení. Navíc Roman Majer odjížděl i s přibližně dvěma litry lesních malin a borůvek v plastových obalech od zmrzliny. Během půlhodiny již otevíral dveře rodinného příbytku. Sotva stačil uložit dózy s lesním ovocem do lednice a opláchnout si v koupelně ruce, z předsíně uslyšel cvaknutí zámku vstupních dveří. K jeho překvapení se v nich objevila manželka Radka, která podle původního vzkazu předvíдалa návrat až v podvečer, kolem šesté hodiny.

„Ahoj, jsem rád, že se ti to podařilo zvládnout v dobrém čase,“ snažil se nasadit veselý tón.

„Taky jsem ráda, protože nerada za sebou nechávám nějaké resty,“ odpověděla s vážnou tváří, aniž by jeho pozdrav opětovala.

Jejím slovům nepřikládal zvláštního významu, protože od příštího týdne měla naplánovanou třítydenní dovolenou.

Se zjevnou dávkou nervozity přijala jeho polibek na tvář. Její ne zcela ideální duševní rozpoložení potvrdila i tím, že když chtěla zavěsit klíče na k tomu v předsíni určený háček, byl první pokus neúspěšný a svazek klíčů spadl na podlahu. „Do prdele.“ Zareagovala podrážděně, což nebyla z její strany běžná reakce. Po druhém, tentokrát úspěšném pokusu, odešla beze slov do koupelny. Pootevřenými dveřmi viděl, že si myje nejen ruce, ale opakovaně si

oplachuje i tvář, kterou si pak intenzivně tře ručníkem. Odešel do kuchyně. Vzápětí přišla za ním.

„Radko, stalo se něco?“ zeptal se starostlivě. Nervózně si mnula dlaně.

„Romi, sedni si, něco ti chci říct.“

V tu chvíli právě zavíral dveře ledničky. V ruce měl láhev minerálky. Otočil se směrem k ní, ale zůstal stát.

„Něco s dětmi?“ reagoval znepokojeně.

„Ne, ne. Táta za chvíli přiveze Michala.“

„Tak co se stalo, něco s mamkou?“ Měl tam přece být až do konce týdne.

„Ne, taky ne, všichni jsou v pořádku.“

„Tak o co jde?“

„Romi, já jsem ti slíbila, že si dneska uděláme pěkný večer. Ale došla jsem k závěru, že by to nebylo správné, dělat jakoby nic.“

„Proč prosím tě, něčím jsem tě naštvál? Nejsem si ničeho vědom.“

„Stěhuju se. Ke Karlovi do Německa.“

Zareagoval okamžitě: „Aha..., tak to už tady jednou bylo.“

Sám se podivil, jak tuto větu řekl klidným hlasem. Když takto formulovaná slova Radka vyslovila před těmi třemi léty, zasáhlo jej to tvrdě. Cítil tehdy pronikavou bolest projíždějící celým tělem. Její sdělení bylo tehdy pro něj jako ten pověstný *Blesk z čistého nebe*. Byla to reakce jeho psychiky, která se proměnila ve fyzický pocit silné bolesti. Dnes žádnou fyzickou bolest nepocítil. Najednou mu však i v tom horkém odpoledni začala být zima. Dokonce cítil, jak mu na

předloktí naskakuje husí kůže a chlad začal pociťovat i v oblasti kolem srdce.

„Romi, já se ti moc omlouvám. Chtěla bych ti říct, že tě mám moc ráda, ale... víš, s Karlem... My teď až do konce prázdnin budeme bydlet v Monaku. Karel tam má pronajatý apartmán.“

S trpkým úsměvem, nebo spíše s úšklebkem ve tváři řekl: „*Císařem by chtěla být. Jdi domů, je císař.*“

Nechápavě se na něj podívala.

„Ty neznáš tu pohádku o zlaté rybce? Kdybys ji znala, tak by ses dověděla, že nakonec ta rybářova žena skončila ve velké flašce od octa. Nebo je také jedno hezké přísloví, které praví, že *pýcha předchází pád*.“

„Romi ne, ne, tak to není.“

„To mu už zase utekla ta jeho tenisová kráska s nějakým juniorem jak předtím a on potřebuje nějakou náhradu do pelíšku?“

„Ne, ne, tak to není,“ opakovala stejnou větu. Po krátké odmlce dodala: „On je už rozvedený a nechal jí i ten barák. Postavil si novou vilu. Je to sotva hodinka jízdy od Železné Rudy a má tam i nové tenisové kurty s tenisovou školou...“

„Ano, už si vzpomínám. Před těmi třemi roky jsi měla v tom Německu dělat ředitelku tenisového areálu. Jak jsem potom zjistil, bylo tam pár kurtů, o které se starala nějaká ukrajinská rodina a ještě nějaký údržbář v důchodovém věku.“

„Romi, o to teď nejde. Já ti přísahám, že od té doby, co tady byl Karel před třemi roky naposled a dal mi ty peníze, co jsem potom dala

Monice, jsme se nepotkali. Stejně jako minule jsme se dohodli na dálku. Pochop, je to otec mého dítěte, něco jsme spolu prožili a já...”

Prerušil ji: „Nemohu zapomenout, jak jsme si to tenkrát rozdali v tom jeho obytnáku.“

„Ty jsi to věděl?“ Ve tváři se jí zračil obrovský údiv. Její líce lehce zčervenaly. „A celou dobu jsi nic neřekl,“ řekla skoro plačtivě.

„Viděl jsem tě tenkrát, jak před barákem vystupuješ celá rozčepýřena z toho jeho karavanu. Události, které tomu předcházely, jsem si dokázal živě představit.“

„Jiný chlap na tvém místě by mě přinejmenším profackoval.“

„A to by se ti líbilo? Radko, chtěl bych ti připomenout, že já jsem učitel, a tudíž je předpoklad, že jsem včera neslezl ze stromu.“

„No právě, slušnost nade vše. Jistě, celá řada slepic domácích by to jistě ocenila.“

„Radko, nebudeme se dále traumatizovat. Přeji ti hodně štěstí. Předpokládám, že Michala si chceš vzít s sebou. Já jsem ti už tenkrát řekl, že ti v tom nebudu bránit. Pokud ale Michal nebude proti. Vyříd’ si to přes advokáty. Stejně tak bude s rozvodem. Mě bude zastupovat advokát Mareš. Toho znáš. Já jsem ti už tehdy řekl: *Míč je na tvé straně.*“

Přistoupil k ní a upřeně se jí podíval do očí. Poté ji lehce pohladil po tváři a po jejích světlých vlasech. Nad čelem byly ještě mokré, jak si předtím oplachovala tvář. Pak jí palcem pravé ruky udělal křížek na čele, stejně jak mu kdysi dělala babička. Poté ji do místa, kde udělal pomyslný křížek, lehce políbil. Musel se velmi ovládat, aby toto divadélko sehrál do konce. Na Radku vzhledem k situaci jeho

naprosto neskutečné počínání mělo obrovský emocionální účinek. Ramena se jí roztrásla a oči se zalily slzami. Láhev s minerálkou postavil na stůl a beze slov odešel do předsíně. Z věšáku sejmul svoji příruční tašku s dlouhým řemenem, kde měl všechny základní doklady, potřebné k dennímu životu. Když už byl ve dveřích, uslyšel za sebou volání Radky:

„A to odejdeš jenom tak, jako by se nic nedělo? Tobě odchází manželka a ty jí děláš křížky na čelo? Prosím tě, co jsi to za chlapa? Nepočkáš alespoň na Michala?“

Otočil se a řekl: „Nikoliv křížky, ale křížek toliko jeden. A tobě vadil na čelo? Kdybych to věděl, dal bych ti ho jinam na tělo.“

Poslední, co zaslechl, byl spíše její přiškrcený výkřik: „Ignorante.“

Nezareagoval a zaklapl za sebou dveře. Seběhl do přízemí a z domu vyšel zadním vchodem. Zde bylo několik parkovacích míst pro obyvatele domu. V okamžiku, když chtěl nasednout do auta, ozval se za ním zvuk příjíždějícího auta. Otočil se. Byla to bílá Octavie. Podle opravovaného, pouze základním nátěrem přestříkaného blatníku, bezpečně poznal auto svého tchána a Michalova dědečka Miloše, se kterým měl velmi dobré vztahy. Auto zastavilo asi deset metrů od něj. Ze zadních sedadel vyběhl jeho syn Michal. Objal jej a přitiskl se k němu. V té chvíli si uvědomil, jak jeho syn v poslední době vyrostl. Byl již téměř tak velký jako manželka Radka. Pohlédl mu do tváře. Michalovy oči byly plné slz.

„Tati, zlobíš se hodně na mamku? A taky na mě, že pojedu s ní?“

„Míšo, nemám důvod, abych se na tebe zlobil. Jestli chceš, jed' s mamkou. Alespoň se tam bude mít o koho opřít. Naštěstí se mi podařilo němčinu do tebe nasoukat tak, že dneska německy hovoříš skoro jako česky. Tím ale v žádném případě nechci říct, že český jazyk ovládaš dokonale.“ Při těchto slovech cíleně vyslovených s určitou nadsázkou pociťoval, jak i jemu stoupají slzy do očí. Michal uvolnil objetí a poněkud od něj poodstoupil.

„Hodně jsem o tom přemýšlel, jestli mám jet s mamkou, nebo ne. Neměl jsem na to ale moc času. Vím to teprve od dnešního rána. Původně jsme měli jet až zítra. Nevím, co se změnilo, ale mamka se najednou rozhodla, že pojedeme už dneska. Přemluvila dědu, aby nás zavezl do Železné Rudy. On to nejdřív odmítal, ale babička ho taky přemluvila. Ona je také hodně proti, ale má o mamku strach. Řekla, že když tam budu s ní, tak bude klidnější. Jsem rád, že jsi mi to teď prakticky potvrdil. Do Rudy pro nás přijede taxík z Německa. Kufr mi již prý mamka připravila. A babička taky říkala, že dítě potřebuje matku. Takže nakonec jsem jí dal za pravdu.“

Vychrlil ze sebe monolog, který mu celou situaci blíže osvětlil. Bez ohledu na situaci, ve které se právě nacházeli, jej poslední věty syna Michala svým způsobem pobavily.

„Tak ty jsi dítě? Nedávno, když jsem ti něco vysvětloval, tak jsi říkal, že už nejsi dítě. Pamatuješ?“

„To máš pravdu. Jsou okamžiky, kdy už se jako dítě necítím. Jsou ale chvíle, kdy se chovám jako dítě. To si plně uvědomuji. Babička taky říkala, že z právního hlediska jsem ještě dítě, což značí nezletilý. To ale pro mě není žádná novinka. Brali jsme to v občance. Teprve

od patnácti budu mladistvý a trestně odpovědný. Představ si, že v některých státech mají trestní zodpovědnost třeba již od dvanácti let. Já jsem si třeba vzpomněl, že jsem o minulých prázdninách, když jsem byl u babičky, Frantovi z horního konce rozbil nos. No rozbil, to je možná dosti zavádějící výraz. Ale krev mu z něj crčela pořádně. Asi je na nos háklivý. On mi totiž vynadal do zasraných plzeňáků. To bych tam v těch státech mohl jít k soudu?“

„Asi kdybys v takovém státě žil, tak bys eventuálně u soudu skončit mohl. I když si myslím, že nějaké klukovské potyčky bez vážnějších následků nekončí u soudu ani tam. A proč ti vlastně nadával do plzeňáků? Do Plzně máme přece padesát kiláků.“

„Usuzuju, že je to pod jeho rozlišovací schopnosti. Myslím, že měl čtyřku ze zeměpisu,“ odpověděl bez nějakého přemýšlení Michal a dodal: „Na druhé straně musím připustit, že mohl jednat pod vlivem veřejného mínění.“

„Prosím tě, o jakém veřejném mínění to mluvíš?“ zeptal se udiveně.

„Právě nedávno mě babička v sobotu dopoledne poslala do místní sámošky pro nějaké drobnosti a už nebyl chleba. Takové situace však děda řeší s předstihem a na víkendy chleba peče sám. Ještě daleko chutnější než z obchodu. Byl jsem však svědkem toho, jak prodavačka nějakým lidem, kteří chleba poptávali, říkala: To víte, je víkend a přijeli plzeňáci. A jeden důchodce, když odcházel, procedil mezi zuby: Zasraní plzeňáci.“

„Oceňuji tvé pozorovací schopnosti a smysl pro humor. Ale je patrné, že tvé vyjadřovací schopnosti jsou poněkud ovlivněny čtením těch *Rodokapsů*, co děda skladuje ještě po pradědečkovi na

půdě,“ odpověděl s krátkým smíškem. Pak dodal: „Ale Michale, my se tady bavíme o zcela nepodstatných věcech a...“, nedokončil větu.

V té chvíli pohlédl směrem k Octavii. Tchán Miloš stál u auta a opíral se o otevřené dveře. Když zaregistroval jeho pohled, pozvedl ruku na pozdrav. Jeho pozdrav na dálku opětoval. Pak tchán zaťukáním na své hodinky dal zjevně najevo, že jej tlačí čas.

Roman Majer se obrátil k Michalovi. „Tak už jsme všechno podstatné probrali. Pojd’me za dědou.“

Vykročil tím směrem, Michal jej následoval. Tchán Miloš jim vyšel naproti, takže si oba muži podali ruce v půli cesty mezi dvěma stojícími automobily.

„Romane, já se ti za celou naši rodinu omlouvám, my jsme z toho v šoku,“ řekl potichu tchán a vřele mu tiskl ruku.

„Vy se nemáte za co omlouvat. A mohu vám slíbit, že kdykoliv budete něco potřebovat, v čem bych vám mohl být nápomocen, klidně zavolejte. Vy budete vždycky moje rodina.“

Na ta slova se oba muži spontánně objali. Pak mezi ně vklouzl Michal a sdílel společné objetí s nimi.

V té chvíli nevěděli, že tu dojemnou scénu sleduje z okna ložnice se slzami v očích ta, která byla hlavní příčinou popsaných událostí, Radka Majerová.

II. ABY TOHO NEBYLO MÁLO

Po chvíli, když v autě opustil parkoviště a pomalu sjížděl do města, jej ten pocit chladu neopouštěl. Pohlédl na digitální ukazatel venkovní teploty. Ukazoval 29 stupňů Celsia. Ale pocitově zažíval mrazivé letní odpoledne. Ten vjem byl dokonce tak silný, že jeho tělo začalo reagovat jako při zimnici a pomyslným chladem mu začaly drkotat zuby. Náraz na jeho psychiku se projevil v plné síle.

Téměř bezmyšlenkovitě dojel na parkoviště za hotelem Matador. V té chvíli si uvědomil, že na stejné parkoviště dojel před těmi třemi léty, po vypuknutí první manželské krize. Tentokrát již však neměl v úmyslu se v hotelu ubytovat. Uvědomoval si, že v nejbližších hodinách Radka odjede, takže večer se může do bytu bez nějakých hrozících hádek vrátit. I kdyby tak tomu nebylo, oproti minulosti měl ještě další možnosti ubytování. V domě, kde Radka provozovala realitku, byly v patrech dva základním nábytkem zařízené byty 2+1 a jeden 1+1. V podkroví ještě dvě, rovněž nezbytným nábytkem zařízené, garsonky. Neměl ekonomickou potřebu shánět nájemníky. Asi před rokem i na přímlovu Radky pronajal jeden u bytů v prvním patře Petře Stašové, zaměstnané v realitce od jejího prvopočátku. Druhý z bytů vybavil účelně k obrazu svému, avšak dosud v něm ani jednou nepřespál. Čím se nemohl pochlubit, byl fakt, že Radku o tom, že si byt nechává pro svoji případnou potřebu, neinformoval. Je faktem, že Radka se ani o stav bytů nad realitkou nějak blíže nezajímala. Pouze před tím rokem, kdy její podřízená, ale i kamarádka

Petra, měla problémy s bydlením, se jej zeptala, zda je některý z bytů volný. Jak již bylo zmíněno, Roman Majer měl ještě další možnost přespání. A to ve všim potřebným zařízeném dřevěném domku na zahradě.

V té chvíli si uvědomil, že Radka se mu při tom loučení neloučení ani slovem nezmínila, co bude dál s realitou. Jak si vzpomínal dneska ráno, ještě když spal, mu před odchodem z domu nechávala písemný vzkaz, že musí jet někam se statikem, a když přijela, zmínila se, že nechce nechávat žádné resty. To jej ani ve snu nenapadlo, jaký nabroudu události spád. Letos, během dovolené Radky, měli naplánovaný poklidný týden u jejích rodičů a poté asi čtrnáctidenní jízdu autem po Evropě, včetně návštěvy Paříže. Teď mu to docházelo. Radka nechtěla, ať předem zajišťuje nějaké noclehy s tím, že nebudou nikde spěchat a že vždycky přespí tam, kde se jim bude líbit. Došel k závěru, že rozhodnutí odejít od něj muselo padnout již před prázdninami.

„Takže tě měla za užitečného vola,“ ozval se, dneska už podruhé, jeho vnitřní hlas. Někdy sváděl se svým vnitřním hlasem slovní souboje. Dneska jej však nenapadaly žádné pádné protiargumenty. Ještě chvíli seděl v autě a přemítal, co bude v následujících hodinách dělat. Během toho přemítání najednou pocítil hlad. Říká se sice, že *hlad je převlečená žízeň*. V tomto případě to však v žádném případě nebyla převlečená žízeň, ale skutečný hlad, ale také skutečná žízeň. Najednou měl v ústech a krku výrazný pocit sucha a jazyk se mu začal lepit na patro. Potřeboval se rychle napít a najíst. Neměl proto zájem vysedávat někde v restauraci a čekat, až si ho personál povšimne. Pak

si něco objednávat a spoléhat se, že bude včas obsloužen. Parkoviště bylo sotva pár desítek metrů od náměstí a na něm existoval už řadu let mnohokrát vyzkoušený bufet s vyhlášeným triem polévek dršťková, gulášová, zelňačka. Někdy ze střídačky nastoupila fazolová nebo hrachovka. Bylo otázkou jen pár minut, kdy zabořil lžici do husté gulášovky a přikusoval chutný rohlík. Předtím svlažil hrdlo téměř na ex desítkou z místního pivovaru. Když takto posílen vyšel ven, ozvalo se cinknutí mobilu v zadní kapse kalhot, signalizující příchod esemesky. Pohlédl na displej, odesílatel Radka:

Romi, teď jsem si uvědomila, že jsi mi nedal šanci, abych s tebou probrala, jak to bude dál s realitou. Vlastně za její provoz jsi odpovědný ty. Jsi jednatel a já byla i coby ředitelka vlastně jenom zaměstnanec. Od pondělka, včetně mě, mají všichni třítydenní dovolenou. Tak máš na případné rozhodnutí dost času. Holkám v realitce jsem nic neřekla. Klíče jsem nechala doma a jedny má i Petra, která je i o všech obchodních případech v obraze. Je na ni spoleh. Všechno, co nesneslo odkladu, jsem vyřídila. Jsme už na cestě. Tak se opatruj. Radka.

„Klíče nechala doma, podívejme,“ ozval se opět ironicky jeho vnitřní hlas. Ta zpráva v mobilu jej rozlítostnila. V hlavě mu zaznívalo: Tak já jsem ti nedal šanci. Já jsem odpovědný. A společnému zázemí, které jsi opustila, pořád ještě říkáš doma?

V tomto psychickém rozpoložení procházel kolem výkladů a téměř neregistroval, zda prochází kolem výlohy papírnictví, domácích potřeb nebo butiku s oblečením. V jednu chvíli opět pocítil,

že má sucho v ústech a jazyk se mu lepí na patro. Psychika člověka má různé projevy. Také pocit chladu, který dříve pociťoval, najednou vystřídala jakoby z vnitřku těla vycházející horkost. Odvrátil pozornost od lépe, či hůře upravených výloh obchůdků a pohlédl směrem ke středu náměstí. Zde kolem dvou stánků s občerstvením bylo umístěno několik řídce obsazených stolků s plastovými židlemi, které před slunečními paprsky stínily různobarevné slunečníky.

Sotva usedl, přivítala jej s přáním dobrého odpoledne mladá usmívající se servírka. Sotva dvě minuty po objednávce mu přinesla na umělohmotném tácku orosenou sklenici nealkoholického piva. To si objednal s vědomím, že v relativně krátkém čase má v úmyslu použít svůj osobní automobil a jednu desítku již sotva před půlhodinkou zkonzumoval.

Poměrně chutnou náhražku alkoholického piva upíjel pomalu. Činil tak s ohledem na své zdraví. Již jako dítě jej maminka i babička nabádaly, že v horkém létě není radno pít studené. Vícekrát se ve svém životě přesvědčil, že měly pravdu. Proto i teď každý doušek nenápadně převaloval na jazyku, aby se chladná tekutina, nežli sklouzne do jeho útrob, v ústech oteplila. Začalo mu být příjemně. Pocit vnitřní horkosti postupně vymizel. Rozhlížel se kolem sebe. Byl to celkem příjemný pohled.

Poněkud ospalé náměstí malého města, kde až na výjimky byl zakázán vjezd motorových vozidel. Upravené travnaté plochy s pásy různobarevných květin oživovala kašna s malým vodotryskem. Příjemný pohled byl i na mladé maminky sedící na okolních

lavičkách s malými caparty hrajícími si na pískovišti. Vtom však v procházející skupince hihňajících se, vzhledem k počasí poněkud úsporně oděných dívek, bezpečně poznal nejméně dvě studentky gymnázia, které před prázdninami učil. Odvrátil svůj pohled na opačnou stranu náměstí. Tam po chvíli zaregistroval mladíka, který měl naopak v rozporu s venkovní teplotou na sobě bílou mikinu s kapucí na hlavě. Několikrát prošel kolem drogerie tam a zpátky. Pak přešel směrem k trafice a opět přecházel tam a zpět. Poté vytáhl z kapsy mikiny mobil a telefonoval. V té chvíli mu sklouzla kapuce z hlavy. Bylo to jenom pár vteřin, než ji natáhl na hlavu zpět. Roman Majer jej však bezpečně i na těch přibližně dvacet metrů poznal. Byl to Honza Krejčí. Vynikající student, který u něj předloni maturoval.

Chování jeho bývalého studenta se mu však začalo jevit jako podezřelé. Zvednutím ruky přivolal servírku a zaplatil útratu. Za dvacetikorunu spropitného byl odměněn širokým úsměvem s přáním brzkého shledání.

Přešel půlku náměstí a zaujal místo u jedné z výloh. Pootočením hlavy nenápadně mladíka pozoroval. Ten se najednou otočil a po několika metrech rychlé chůze zmizel ve vchodu do jednoho z obchůdků. I z bočního pohledu na podkladě místní znalosti usoudil, že se jedná pravděpodobně o obchůdek trafikantky Pavláskové, která jej provozovala již nejméně třicet let. Stále ubývajícím klientelu kuřáků a čtenářů denního tisku se v posledních letech snažila nahrazovat různým drobným sortimentem. Suvenýry počínaje a placatkami alkoholu konče. Neuplynulo snad ani půl minuty a mladík byl zase

zpátky a šel opět rychlými kroky směrem k němu. Majer odvrátil svůj pohled od směru jeho chůze a naklonil se k výloze. Teprve v té chvíli zjistil, že jeho pohled míří na vystavené zboží drogerie *Rossmann*. V odrazu skla se snažil monitorovat pohyb chodců, procházejí za ním. Honza Krejčí však mezi nimi nebyl. Ta bílá mikina se nedala přehlédnout. Znovu proto otočil hlavu ve směru, kde svého bývalého studenta zaregistroval naposled.

Sakra, vždyť to měl ke mně sotva patnáct metrů, blesklo mu hlavou. V té chvíli si uvědomil, že sotva pár metrů od něj je mezi domy průchod do sběrného dvora. Byl to opravdu jenom průchod, opatřený na jeho konci brankou. Vjezd do objektu byl ze sousední ulice. Popošel pár kroků a nahlédl do průchodu. Bílá mikina nikde. Usoudil, že mladík zamířil do sběrného dvora. Pokud si pamatoval, branka se zamykala v návaznosti na provozní hodiny zdejšího odkladiště nepotřebných věcí. Dalo se dovodit, že v této letní době by mohla být ještě průchozí. Udělal pár kroku směrem k brance. Vtom po jeho pravé ruce ve vzdálenosti několika metrů od něj vykoukl odněkud ze zdi bílý rukáv. Na tomto místě už Majer několik let nebyl, takže zapomněl, že v průchodu je situován i výklenek se vstupem do sousedního domu. Začal tišeji našlapovat a pomalu se k tomuto místu blížil. Když došel na jeho úroveň, naskytl se mu šokující obraz. Jeho někdejší úspěšný student tam stál s dámskou punčochou nataženou na hlavě. V té chvíli byl zcela zaujat urovnáváním něčeho pod mikinou, takže jeho příchod vůbec nezaregistroval. Křikl na něj: „Co to tady nacvičuješ?“

Mladík polekaně zvedl hlavu. V tu chvíli měl pravou ruku pod mikinou. V mžiku ji vytáhl a Majer se s překvapením díval do ústí krátkého bubínkového revolveru. Jeho bývalý student vůbec nezaregistroval, kdo před ním stojí. Punčocha na hlavě a šero v průchodu zde sehrály hlavní roli. Majer na tuto situaci zareagoval mírným pootočením hlavy vpravo. Mladík okamžitě zareagoval pohybem hlavy stejným směrem. Následoval prudký výpad pravou nohou směrem k mladíkovi, přičemž jeho levá ruka směřovala k zápěstí pravé ruky s pistolí. Pevně ji sevřel a prudce s ní udeřil na roh výklenku. Mladík vykřikl a tvář se mu zkřivila bolestí. Revolver prudce vylétl z jeho ruky a po několika metrech narazil do konstrukce kovové branky, kde se s třeskotem rozpadl na několik kusů. Plastová hračka svoji roli dohrála. Následovalo stržení punčochy z mladíkovy hlavy, nahoře svázané na uzel. Pak jedna facka zprava, druhá zleva. Nebyly to zvlášť silné údery, spíše taková výchovná proplesknutí...

„Honzo, ty pitomče, co jsi chtěl udělat?“

„Pane profesore, promiňte... já jsem vás nepoznal. Já se moc omlouvám a slibuji, že už to nikdy neudělám. Však jste viděl, že to byla jenom hračka,“ drmolil mladík a po tvářích mu tekly slzy.

„Honzo, co to meleš? Tady vůbec nejde o to, jestli jsi mě poznal, nebo nepoznal. Ty ses tady očividně připravoval na nějakou loupež. V mém případě buď rád, že jsem tě poznal. Jinak ti garantuju, že bys to do konce prázdnin nerozchodil. V této chvíli mě hlavně zajímá, koho jsi chtěl přepadnout a hlavně proč? Ty, nejlepší student v ročníku. To je nejenom tvoje selhání, ale i moje. Já jsem se celé čtyři roky snažil vychovat vás jako slušné lidi!“

„Já se moc omlouvám, ale oni mě asi před dvěma hodinami přepadli a vzali mi dvanáct tisíc a já jsem fakt nevěděl, co mám dělat. Když ty peníze dneska nepošlu, tak nebudu mít v druháku kde bydlet. A tak jsem si řekl, že bych mohl přepadnout nějaký obchůdek a tak bych to mohl nějak vyřešit. Já bych ale nikomu neublížil. Na to mohu přísahat.“

„Prosím tě, dělej si blbce z někoho jiného. Jedeš v drogách nebo v hazardu?“

„Ne, pane profesore. To v žádném případě. Já studuju medicínu v Hradci.“

Majer se neovládl a se zjevným zoufalstvím v hlase pronesl: „Pane Bože, doktor loupežník.“ Po chvíli oboustranného mlčení se Majer zeptal: „Kdo tě přepadl a kde?“

„Dva kluci o něco starší ode mě. Obrali mě na záchodě v té pivnici Staročeská v podloubí. Asi tak před hodinou. Já jsem šel na poštu a oni se se mnou dali do řeči. Určitě nejsou místní. Mimo jiné se ptali, kde tady mají dobré pivo. Tak jsem jim poradil tu pivnici. Potom mě přemluvili, ať jdu s nimi. Vypili jsme tam po dvou pivech a já jsem pak tu útratu začáloval. Zdáli se mi sympatičtí. Při odchodu jsem si odskočil na záchod. Oni se taky zvedli a šli za mnou. Asi předtím viděli, že mám v peněžence ty prachy. Peněženku jsem měl zastrčenou za páskem kalhot pod trikem. Jeden z nich mi dal pěstí na solár, a když jsem šel do předklonu, ten druhý mi dal ránu na bradu. Pak mi vzali prachy, taky mobil, a byli fuč. Hlásit jsem to nešel. Tím

bych se zdržel a já dneska ty prachy musím poslat.“ Po malé odmlce plačtivě dodal. „Alespoň jsem chtěl...”

„Prosím tě, nebulíkuj mě, že v dnešní době student medicíny jde na poštu posílat prachy složenkou.“

„Vy mi nevěříte, ale je to tak. V prváku jsem byl na koleji. Teď jsem ji už nedostal. Tak jsem sháněl privát, kde se dalo. Měl jsem neuvěřitelné štěstí. Dva starší manželé mají v zahradě zděný zahradní domek se vším příslušenstvím. Je to sice jenom jeden pokoj s malou kuchyňkou, ale pro mě úplná bomba. Jsou ale trochu staromódní a nedůvěřiví. Peníze chtějí jenom na složenku. Představte si, že právě v dnešní době chtějí jen šest tisíc na měsíc a první splátku dva měsíce najednou. Já jsem letos nemohl na brigádu, protože jsem měl problém udělat anatomii. To jsem ale nebyl sám. Před týdnem jsem to na třetí pokus udělal. Já bydlím sám s mamkou a právě dneska dostala mamka výplatu na účet. Tak mi ty prachy dala. Ještě mi připomínala, abych je někde neztratil. Já mám s těmi lidmi domluveno, že splátku musím zaplatit nejpozději dneska. Jinak mají další zájemce.“ Znovu se rozbrečel. „A já...”

Přerušil jej: „Jdu s penězi do hospody, a ještě navíc s týpky, které jsem v životě neviděl...”

„No jo. Máte úplnou pravdu. Zachoval jsem se jako debil,“ řekl zlomeným hlasem mladík.

„To jsi řekl ty. Vyvracet ti to nebudu. Ale já říkám, že ses choval jako úplný magor, že ses snažil situaci řešit loupeží, a to ještě se zbraní v ruce.“

„Ale jak jste sám viděl, byla to jenom hračka, která navíc neměla žádnou výdrž. Koupil jsem ji tady naproti v hračkářství. Kousek dál jsem koupil i ty punčochy. Vietnamka, co tam prodávala, se na mě dívala trochu divně. Aby si nemyslela, že jsem nějaký úchyl, tak jsem jí mezi řečí řekl, že pomocí punčochy lovím v rybníku nitěnky do akvária. Ona to nemohla pochopit a ptala se, proč dávám do akvária nitě a proč je někdo hodil do rybníka.“

„Na tom vůbec nesejde, že to byla hračka. Ty bys snad těm přepadeným řekl, že máš v ruce jenom hračku? A vůbec, pokud to není tajemství, koho jsi chtěl vlastně oloupit?“

„Na tom přece teď už nesejde,“ řekl mladík vyhýbavě.

„Neser mě!“ řekl výhružným hlasem Majer. „Mohu tě ujistit, že dneska vůbec nemám náladu na nějaké obezličky. Bud’ mi to okamžitě řekneš, nebo tě teď hned popadnu za flígr a za pár minut sedíš za katrem.“

Po těchto slovech jej popadl za rukáv mikiny a silně s ním zatřásl.

„Trafiku na náměstí,“ odpověděl mladík úplně potichu.

„Cože? Ty jsi chtěl přepadnout trafikantku Pavláskovou? Dovol, abych se zasmál. Tak to bylo tvé štěstí, že jsem tě načapal. Pokud ji znám, ta by tě okamžitě slila pepřákem a pak by tě majzla kusem tlustého kabelu, co má schovaný pod pultem. Nebyl bys první. Navíc pokud vím, v regálu má namontovanou kameru. Tak ty ses tam nejdřív byl ukázat a potom se chystal na přepadení?“

„Vy jste mě viděl?“

„To víš, že viděl. A pro tu mikinu sis zašel domů? Pokud vím, bydlíš o dvě ulice dál.“

„Ne, to jsem nemohl. Mamka je doma a zaručeně by chtěla vidět útržek poukázky. Mikinu jsem koupil ve vedlejší ulici v sekáči. Dneska mají akci vše za 50. A zítra to bude za vše 40. A mají tam opravdu hezké věci.“

„To přece teď nebudeme probírat,“ řekl Majer úsečně. Po malé odmlce pokračoval: „Tak si to shrňme. Ty se chystáš na loupež. Producíruješ se po náměstí, kde jsou nejmíň čtyři kamery. Pak si koupíš v hračkářství pistolku a u Vietnamců punčochy, kousek dál mikinu za 50 Kč. Navštívíš trafik, kterou plánuješ vyloupit. Ty bys zasloužil nejen odsoudit za přípravu loupeže, ale i za totální blbost.“

„Pane profesore, já vás moc prosím, odpusťte mi to. Pokud by to vyšlo najevo, mamku by to úplně zničilo. Teď už je stejně všechno ztraceno.“ Podíval se na svoje hodinky.

„Za dvacet minut na poště zavírají.“

„Honzo, já nejsem Pán Bůh, ani orgán činný v trestním řízení. Otázky viny a trestu budeme řešit dodatečně. Teď musíme vyřešit prvotní problém. Jdeme na poštu!“

„Ale proč? Vždyť jsem vám říkal, že mi ty peníze ukradli.“

„To není v této chvíli rozhodující. Máš tu poukázku?“

„Mám, zůstala v peněžence, kterou pak bez peněz pohodili na zem.“

„Výborně, tak pohněme, ať to stihneme. Jinak bychom museli až do Plzně.“

Mladík však stále nechápal, co má jeho bývalý profesor v úmyslu. „Ale já jsem vám říkal...“

Prerušil jej: „Teď to neřeš! Na případné dotazy odpovím později.“

Po několika minutách rychlé chůze došli k poště. Vešli do vestibulu. V provozu byly pouze dvě přepážky ze čtyř. Plně to však postačovalo, protože u každé z nich byli pouze dva zájemci o službu této dosud státní instituce.

Majer si vyžádal od svého bývalého studenta poštovní složenku a jeho odkázal k čekání na čalouněné lavici. Na řadu se dostal čtyři minuty před uzavírací dobou. Sumu vypsanou na složenke zaplatil svoji bankovní kartou. Za přepážkou měla své místo asi čtyřicetiletá pohledná bruneta, jejíž poněkud upnutá bílá halenka se jmenovkou Dagmar Lachová zdůrazňovala linie vyvinutých tělesných partií. Po provedení nutných úředních úkonů jej odměnila poněkud roztěkaným profesionálním úsměvem, bez očního kontaktu. Jak usoudil, byla v myšlenkách již u kuchyňského sporáku při přípravě rodinné večeře.

Když vycházeli ven, Majer řekl: „Tak, jeden problém máme vyřešený. Stihli jsme to jen tak tak.“

„Vy jste těch dvanáct tisíc zaplatil?“ zeptal se mladík nevěřicně.

„Asi jsem chvátal, abych si podal sportku,“ reagoval podrážděně.

„Pane profesore, jste na mě hodně našťvaný?“ zeptal se mladík potichu.

„Ano, jsem na tebe hodně našťvaný.“ Po malé odmlce řekl: „Ale když to tak uvážím, musím konstatovat, že nakonec jsem dokonce rád, že jsem se na tom místě neplánovaně ocitnul. Hodně by mi totiž

vadilo, kdyby můj bývalý student seděl již v tuto dobu ta mřížemi. Ale ještě jsme neskončili. Teď chvátej na policii a pěkně jim to tam povyprávěj.“

„Pane profesore, když jim to tam všechno řeknu, tak mě hned zavrou a ten privát mi bude k hovnu. Vždyť jste mi slíbil...“

Přerušil ho: „Proč by tě zavírali? Já tě tam posílám proto, abys ohlásil jako poškozený, že jsi byl za použití násilí okraden, tedy oloupen o dvanáct tisíc korun. To ostatní je jenom mezi námi.“

„Tak děkuji. A nestačilo by, kdybychom to oznámili telefonicky?“

„Jak ohlásili telefonicky? Ty mobil přece nemáš. Tobě jej ukradli.“

„Ale vy asi máte, že?“ zeptal se mladík opatrně.

„Na to, chlapče, zapomeň. Policii máš za rohem. Jsi místní, tak ten barák hledat nemusíš. Chovej se tak, jako bych tu nebyl. Jo a ne aby ses nechal odbýt. Jdeš ohlásit loupež a basta. Kdyby se pídili, proč jsi to neohlásil hned, ale až,“ podíval se na hodinky, „po hodině a půl, tak jim řekni, že jsi byl v šoku po tom úderu na hlavu. A hlavně, srovnej si v hlavě jejich popis. Možná, že s tebou budou chtít udělat identikit. Budeš toho vůbec schopný?“

„To máte pravdu. V šoku jsem opravdu byl. Ale pamatuju si je přesně. Oba dva mají bílá trika a kraťasy. Jeden má tmavé vlasy a ten druhý špinavý blond. Právě ten má kraťasy černé a ten druhý nějaké vícebarevné. Hodně tam převažuje žlutá.“

Pak dodal: „Jsou dost vysocí, něco málo přes 180. Byli o něco vyšší než já. Já mám 179. Jak jsme se tak bavili, tak se zmínili, že často chodí do posilovny, a je to na nich vidět. Naštěstí ta rána na bradu nebyla tak silná. Trochu jsem stačil uhnout. Ani hlava mě nebolí.“

„To jsem rád. Kdyby se ti ale udělalo nějak šoufl a bylo ti na blití, okamžitě do špitálu. Tak běž, a ne aby sis to rozmyslel. Když jsem se v tom tvé průseru angažoval, tak si to také pohlídlám. Já teď půjdu do té pivnice a ty mi tam přijdeš poreferovat, jak jsi na policii pochodil.“

Pak se krátce zamyslel a řekl: „Ale počkej. Teď jsem si uvědomil, že když budou ti policajti důslední, tak se do té pivnice přijdou s tebou podívat. Pokud tam ti policajti budou, dělej, že mě nevidíš!“

Poté se rozešli. Oloupený mladík Honza poněkud neochotně zamířil na místní oddělení policie a jeho bývalý profesor neplánovaně do pivnice Staročeská.

Řečená pivnice, umístěna pod podloubím domu s nejméně třísetletou historií, se mohla pyšnit nejen stropními klenbami a stylovými dubovými stoly s židlemi. Stylově byl oblečen i personál v úborech čerpajících z folklorních tradic regionu. Jak už to tak v hostinských provozech tohoto typu bývá, jídelní lístek neoplýval širokým sortimentem. Utopenci, nakládaný hermelín, uzená žebra, a karbanátek s bramborovým salátem tento výčet uzavíral. Jako první Majer z dostupných poživatin vyřadil s ohledem na horké léto posledně jmenovaný. Nakonec poskytl svým chuťovým buňkám uspokojení v podobě tří buřtů v nálevu, všeobecně známými pod názvem utopenci. Vzhledem k poměrně střídmému obsazení pivnice byl obsloužen velmi rychle. Seděl u stolu pouze se dvěma židlemi s přímým pohledem z okna, skrze podloubí na náměstí.

Když posléze popíjel chladivý čepovaný Birell, spatřil na náměstí mezi různě přecházejícími osobami dva mladíky, jejichž popis se

shodoval s popisem uváděným jeho bývalým studentem Honzou. Byli vzdálení cca třicet metrů od okna, kterým je sledoval. Zůstali stát a o něčem se dohadovali. Vypadalo to tak, že ten tmavovlasý svého parťáka se světlejšími vlasy o něčem přesvědčuje, s čímž on nesouhlasí. Dokonce se snažil odejít a ten druhý jej opakovaně chytal za paži a snažil se jej nasměrovat směrem k podloubí. Nakonec jej zřejmě přesvědčil a oba se vydali směrem k pivnici.

Nemohl tomu uvěřit, že by měli tolik drzosti, zejména pak ten černovlasý iniciátor, aby relativně v krátkém čase po loupeži měli v úmyslu pivnici znovu navštívit. Když byli od podloubí a tedy i vchodu do pivnice sotva pár metrů, Majer podle jejich poněkud vratké chůze usoudil, že peníze z loupeže zřejmě již použili k bohatší konzumaci alkoholu. Poté, co zmizeli z jeho zorného pole, periferním pohledem sledoval vstupní dveře. Neuplynula ani minuta a mladíci stáli ve dveřích. Nejistým krokem se vydali k volnému stolu, ve vzdálenosti sotva pět metrů od místa, kde seděl. Jejich příchod zaznamenal i podsaditý výčepník, věkem blížícím se padesátce. Majer viděl, jak se naklonil k mladé černovlasé servírce, která právě dávala na táč natočený pivní mok. Podle toho, že si na táč dávala vždy jen čtyři püllitry piva, již předtím odhadl, že se zřejmě jedná o nějakou studentku na prázdninové brigádě. Když rozesla ona čtyři piva, přešla ke stolu, kde mladíci seděli.

„Máte přání?“ zeptala se poměrně tichým hlasem.

„Dvě plzně a dva velké fernety,“ zadal objednávku tmavovlasý mladík.

„Bohužel, tuto objednávku vám nemohu donést... Pan výčepní, který je i vedoucím směny, to zakázal, protože vykazujete... zjevné známky podnapilosti,“ prohlásila dívka poněkud přerušovaným, ale rozhodným hlasem. Pak dodala: „Když si dáte nealko, nebo jídlo, budete obslouženi.“

Aniž čekala na reakci, servírka se otočila a odcházela k výčepnímu pultu. Černovlasý mladík vstal od stolu a vyrazil za ní. Mezitím však již dívka došla k pultu, a když jej zaregistrovala, z důvodu vlastní bezpečnosti zmizela za lítačkami, situovanými po levé straně výčepu, do zázemí pivnice. Tam před malou chvílí odešel i výčepní.

Mladík došel k pultu, ale i přes svoji podnapilost nenašel v sobě tolik drzosti, aby šel za ní. Nebo se spíše rozhodl, že pro svůj následující výstup potřebuje obecenstvo. Postavil se bokem k pultu. Jednou rukou se opřel o stojan pípy a zahulákal: „Kde je ten prďola, co tady čepuje pivo?“

Vlastnímu nápadu, použít repliku z veselohry *Jáchyme, hod' ho do stroje*, se pak srdečně zasmál. Na reakci nemusel dlouho čekat. Mezi křídly lítaček se objevil výčepní v bílé zástěře a pro tato hostinská zařízení s typickou, kulatou čepičkou na hlavě.

„Budete si přát?“ zeptal se.

„Tak ty jsi prý zakázal, aby nás ta malá cuchta obsloužila.“

„Mladý muži, když vzhledem k vaší podnapilosti pominu urážlivé vyjadřování o naší servírce, a to tykání, na které jsme si nepřipili a taky nikdy nepřipijeme...“ Po hlubokém nádechu a výrazu ve tváři svědčící o silném přemáhání zachovat jisté dekorum chování, pokračoval: „Kdybyste se chovali slušně, což jste právě porušil, nebyl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Pramínek vlasů*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.